

KOPAČKY

**ZÁHADA SIEDMICH
GÓLOV DO VLASTNEJ
BRÁNY**

Roberto Santiago

Ilustroval Enrique Lorenzo

FRAGMENT

Kopačky 2

Záhada siedmich gólov do vlastnej brány

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Roberto Santiago

Kopačky 2: Záhada siedmich gólov do vlastnej brány – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

KOPAČKY

**ZÁHADA SIEDMICH GÓLOV
DO VLASTNEJ BRÁNY**

Roberto Santiago

Ilustroval Enrique Lorenzo

FRAGMENT

Original title: El misterio de los siete goles en propia puerta

© Text by Roberto Santiago

© Illustrations by Enrique Lorenzo

© Ediciones SM, 2013

Slovak edition published by arrangement with Ediciones SM through Dos Passos
Agencia Literaria.

All rights reserved.

Translation © Lucia Nguyen, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ
je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5084-4

ISBN e-knihy 978-80-566-5086-8 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

1

Srdce mi búši ako splašené, až mám pocit, že sa mi každú chvíľu rozskočí.

Nikdy v živote som tak rýchlo nebežal – dokonca ani vtedy, keď som musel šprintovať za dlhou prihrávkou, obehnúť obrancov a spracovať loptu skôr než brankár.

Bežím už celú večnosť.

Bolia ma nohy a pľúca mám v jednom ohni.

Ale zastaviť nemôžem.

Ideš, ideš, ideš.

Otočím sa a zbadám ju. Je mi v päťách.

Má červenú tvár, fučí, tečie z nej pot a vlasy jej stoja dupkom na všetky strany. No nevšíma si to.

Keď si niečo zaumieni, je nezastaviteľná.

„Švihaj, Francisco, nezastavuj!“ kričí na mňa mamina.

Znova sa obzriem, ale stále upaľujem vpred.

Nikdy som ju takúto nevidel.

Je červená ako paprika, no trieli ďalej.

Aj mamy občas bežia.

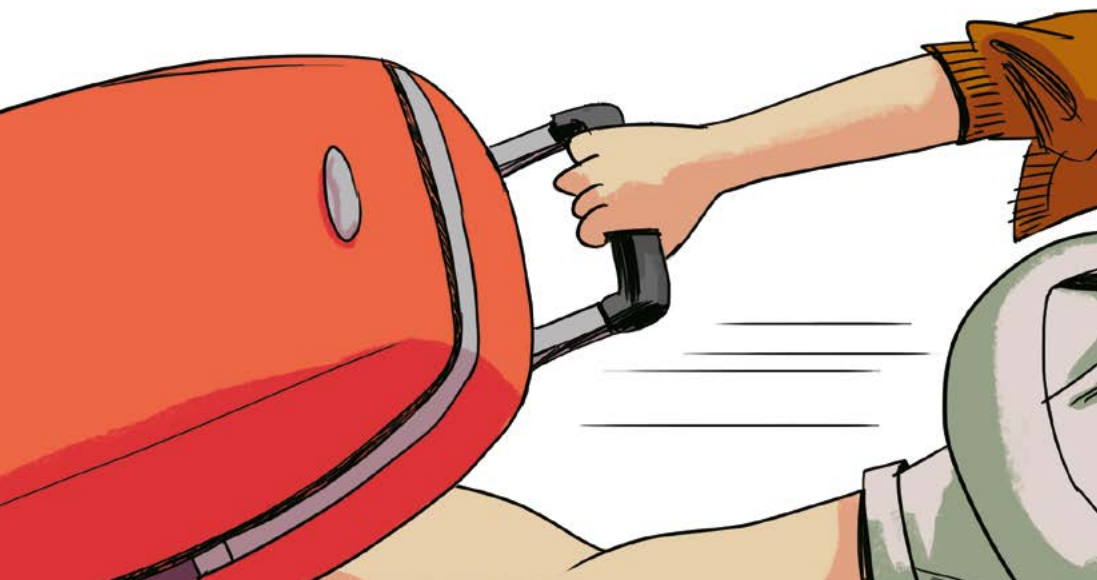
Akurát som netušil, že tá moja je v tom taká dobrá.

Zrýchlim, ale ona ma dobieha. Beží ako o život.

Už ma predbehla.

„No tak, Francisco, nestihneme to!“

Ľudia sa nám uhýbajú z cesty a niektorí za nami zdesene kričia, že máme dávať pozor – veď takto sa po ulici predsa nebeží!

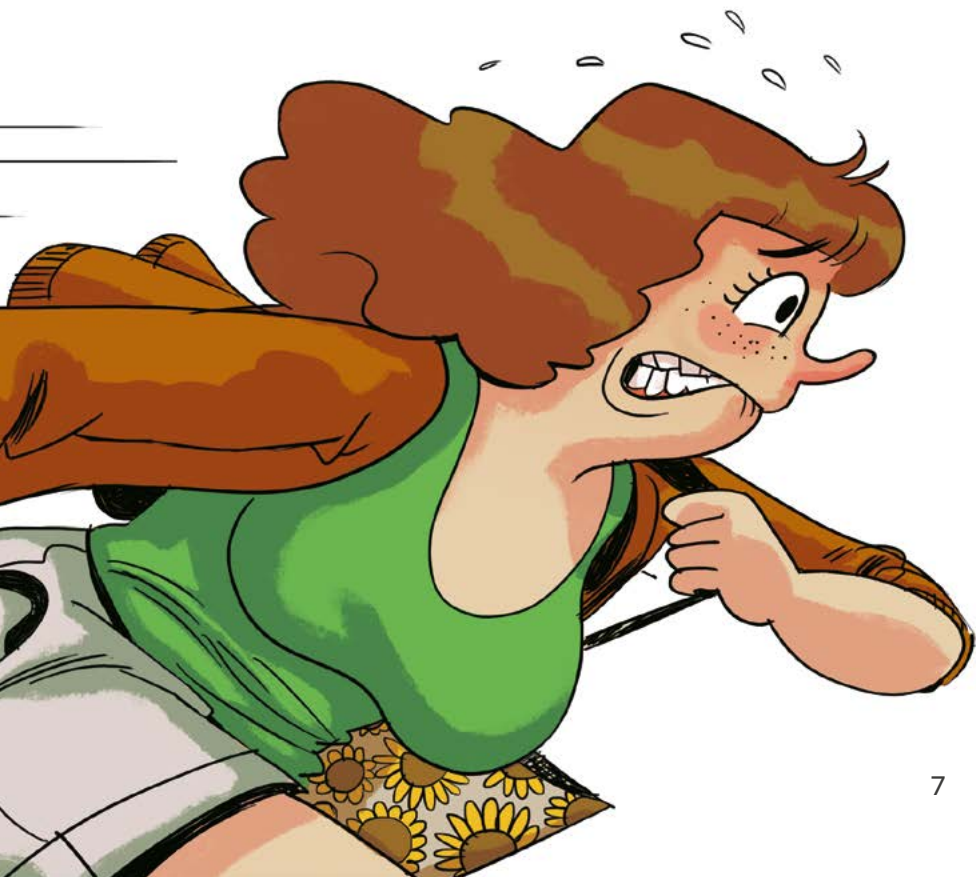

Takmer vrazíme do jednej panej s nákupným vozíkom. Našťastie ho na poslednú chvíľu odtiahne z cesty a mamina prefrčí popri nej.

Ja však také šťastie nemám a vozík sa rúti priamo na mňa. Musím uskočiť a zakopnem pritom o koleso. Stratím rovnováhu, ale mamina ma zachytí, skôr než sa rozpleším na zemi.

„Prepáčte, pani!“ ospravedlňuje sa mamina.

A upaľujeme ďalej.

Zdvihnem zrak a pozriem sa na obrovské hodiny na budove, do ktorej sa potrebujeme dostať: už je skoro deväť.

Nestihneme to.

Pred nami kráčajú škôlkari držiaci sa za ruky. Zaberajú celý chodník.

Nemáme ako prejsť.

Skočíme do premávky a šviháme po ceste, kde nás hneď vytrúbi taxík.

„Hej, vy tam, ste normálna?!“ kričí taxikár na moju maminu. „Nemôžete sa len tak bezhlavo vrútiť do premávky, ako sa vám zachce!“

Mamina sa otočí – asi aby sa mu ospravedlnila. Lenže namiesto toho zdvihne ruku a zakričí taxikárovi naspäť:

„To hovorí ten pravý!“

A ťahá ma ďalej.

„No poďme, makaj!“ poháňa ma.

Taxikár za nami niekoľkokrát zatrúbi a asi nám aj nadáva, ale ja sa už radšej neotáčam.

Dorazíme k priechodu pre chodcov. Hodiny na budove ukazujú o dve minúty deväť.

Na semafore svieti červená.

Mamina ma prudko zabrzdí rukou.

Nikde žiadne auto, no napriek tomu ma nenechá prejsť.

„Čo je?“ nechápem. „Môžeme bežať po ceste uprostred premávky, ale nesmieme prejsť na červenú, hoci nejde žiadne auto?“

„Semafore sa musia rešpektovať, Francisco,“ odvetí vážne.
„Ale veď nič nejde!“ protestujem.
„Semafore sú posvätné,“ trvá na svojom mamina. „Tvoj
ocko je mestský policajt a veľa ľudí položilo život za to, aby

semaforey vôbec existovali. Je to jeden z najväčších vynálezov ľudstva – to si zapamätaj.“

„Tak dobre,“ povzdychnem si.

A tak si tam stojíme, s jazykmi vyplazenými až po zem, a čakáme, až naskočí zelená, hoci nejde ani jedno auto.

Zúfalo odrátavam každé pípnutie semafora: jeden, dva, tri, štyri, píp, píp, píp...

Keď napočítam do trinásť, konečne sa rozsvieti zelená a my sa znovu rozbehneme ako o život.

Je minúta po deviatej.

Ideme neskoro.

Vbehneme do obrovskej budovy autobusovej stanice. Všade je plno ľudí a my sa náhlime ďalej.

Nejaká zahraničná rodina s obrovskou hromadou batožiny na nás zazrie, lebo jej takmer zhodíme kufre. Niečo za nami kričí, ale ja jej vôbec nerozumiem.

Schádzame po eskalátore.

Mamina sa prediera pomedzi dav a všetkým naokolo sa ospravedlňuje.

Je tam fakt veľa ľudí, takže má čo robiť.

Konečne sme sa dostali dole na autobusové nástupištia. Hukot naštartovaných motorov je ohlušujúci, vôbec sa nepočujeme.

„Na ktoré nástupište ideme?“ zakričí mamina.

„Nemám potuchy,“ kričím jej naspäť. „Som rád, že som sem dobehol!“

Stoja tu desiatky autobusov.
Lenže ktorý je ten náš?
Určite je už preč. Odchod bol presne o deviatej a teraz je
deväť hodín, jedna minúta a dvadsať sekúnd.
Zúfalo sa obzeráme okolo seba a mamina vyťahuje mobil.
Ja zatiaľ kontrolujem tabuľky na autobusoch.
Murcia, Valencia, Salamanca, Ciudad Real...
Kde je ten náš?
„Nezdvíhajú to,“ oznámi mamina a zloží.
Beznádejne kráčame ďalej.
Sú dve minúty po deviatej.
Náš autobus už určite odišiel.
A my sme tu zostali trčať.

Ale vtom za sebou začujem hlas:
„Fiasko, ty si fakt slepý!“
Hurá!
To je Camuñas!
A vedľa neho zbadám Tomea, Frfloša aj ostatných...
Mávajú nám z autobusu.
„Nastúpte, odchádzame!“ súri nás Camuñas.
S maminou dáme posledný šprint a prirútime sa k dverám autobusu.
Šofér na nás škaredo zazrie.
„Prepáčte, syn zaspal,“ vyhovori sa mamina.
To je lož!
Veď ona zaspala!
Ja som túto noc takmer oka nezažmúril.
Bol som taký nervózny z cesty, že sa mi nedalo zaspáť.
Konečne sme v autobuse.
Vítajú nás naši tréneri Felipe a Alicia.
„Už sme sa báli, že neprídete,“ povie Alicia.
„Francisco zaspal,“ zopakuje mamina.
No už mi je jedno, že nehovorí pravdu.
Hlavne, že sme to stihli.
Sme tu s celým tímom.
A ideme na výlet.
Pozriem sa Heleniným smerom – sedí úplne vzadu v poslednom rade.

Prihlúplo sa usmejem.
Sme tu všetci. Autobus sa môže konečne pohnúť.
Vyrážame niekam, kde som nikdy predtým nebol.
Je to výnimočné miesto.
Ideme do mesta s najväčším počtom mrakodrapov na me-
ter štvorcový v celej Európe.
Zaostrím na tabuľku na čelnom skle autobusu:
Benidorm.

2

Volám sa Francisco García Casas a práve idem na školský futbalový turnaj v Benidorme.

Väčšina mojich spoluhráčov ma volá Fiasko, a hoci sa mi to spočiatku nepáčilo, už mi je to jedno – veď je to prezývka ako každá iná.

Keby ste to náhodou ešte nevedeli, v našom tíme sú: Camuñas – brankár, Frfloš, Tomeo, Marilyn – kapitánka, Toni, Helena, Anita, Osmička a ja.

Nie sme práve najlepší na svete, ale máme niečo, čo žiadne iné družstvo nemá: uzavreli sme tajnú dohodu.

Sme Kopačky.
Náš tím sa volá FK Soto Alto.
A máme aj hymnu:

*Soto Alto šampiónov má,
Soto Alto radosť vždy ti dá.
Či v detstve a či v puberte,
s nami si na futbalovom koncerte.
Soto Alto koluje ti v žilách,
všade a vo všetkých chvíľach.
Soto Alto je tím snov,
prináša ti víťazov,
la-la-la-lá,
prináša ti víťazov.*

„Čo na to hovoríte?“ spýtal sa Camuñasov ocko, keď do-
spieval. Stál v uličke autobusu a s očakávaním na nás hľadel.

Nikto nič nepovedal.

Tú pieseň zjavne zložil sám.

Pozrel som sa na Camuñasa, ktorý sa zahanbene krčil me-
dzi sedadlami a najradšej by sa bol prepadol pod zem.

„No, nie je to na zahodenie,“ ošíval sa Felipe.

„Je to celkom... zaujímavé,“ dodala Alicia.

„Zaspievajme si to všetci spoločne, čo vy na to?“ navrhol
Camuñasov ocko.

„Nie tak rýchlo, hádam sa tu nebudeme prekrikovať,“ zastavila ho moja mamina. „Najlepšie bude, keď to ešte doladiš, a potom sa na to aj s deckami pozrieme.“

„Nie je čo dolaďovať,“ bránil sa Camuñasov ocko Quique a tváril sa nechápavo.

„Pozri, Quique, deti sú určite unavené z cesty – hádam ich teraz nebudeme nútiť spievať,“ trvala na svojom mamina.

„Ale choď, aká únava? Veď sme vyrazili sotva pred piatimi minútami. Všetci sú plní energie.“

Nato sa mamina pozrela na Quiqueho – teda Camuñasovho ocka – a vyhlásila:

„Nezmysel.“

A bol koniec debaty.

Len čo mamina povie *nezmysel*, znamená to, že diskusia sa skončila.

Pravdupovediac, tá hymna bola hrozná.

A keď ju Camuñasov ocko zaspieval pred celým autobusom, bolo to dosť trápne a nikto nevedel, čo na to povedať.

Za iných okolností by sme sa asi začali smiať. Alebo by sme po ňom hádzali pokrčené papieriky a vypískali by sme ho.

Ale v ten deň nie.

V ten deň bol totiž Camuñasov ocko náš hrdina.

Mohol si robiť, čo len chcel.

Zaspievať hroznú pieseň.

Alebo aj niečo horšie.

A my by sme ani nepípli.

A to z jednoduchého dôvodu.

Celý tento výlet na futbalový turnaj totiž zorganizoval on.

Asi som to už spomenul, ale radšej to zopakujem, ak vám to ešte nedošlo: sedeli sme v autobuse a mali sme namierené na futbalový turnaj do Benidormu.

Bolo to prvýkrát, čo mal tím Soto Alto hrať na ozajstnom turnaji!

Počas školského roka sme síce hrali Žiacku futbalovú ligu, ale to sa neráta, lebo tú hrajú všetky školy v okolí.

Turnaj v Benidorme bol skutočný turnaj.

Chystali sa naň tie najlepšie žiacke futbalové tímy.

Keď sme vyhrali posledný zápas sezóny a neprepadli sme sa do druhej ligy, Camuñasov ocko bol taký nadšený, že nám všetkým sľúbil obrovský darček – niečo, na čo vraj nikdy nezabudneme.

A tým darčekom bolo, že nás prihlásil na Medzinárodný turnaj v žiackom futbale v Benidorme, známy pod skratkou MTŽFB.

Camuñasov ocko má u nás v meste cestovnú kanceláriu, takže o všetko sa postaral on osobne.

V skutočnosti to však bol zvláštny darček, pretože celý výlet museli zaplatiť naši rodičia.

„To je ale pekný výmysel!“ odfrkla si Anitina mama.

„To teda,“ pridala sa Frflošova ocko.

„No tak, no tak...“ upokojoval ich Camuñasov ocko Quique. „Vybavil som predsa tímu účasť na najdôležitejšom turnaji celého leta a navyše si za cestu autobusom ani za hotel neučtujem žiadnu prirážku. Normálne na tom ešte aj prerobím.“

Niektorí rodičia jeho nápad považovali za nehoráznu drzosť, no keďže sme už na turnaj boli prihlásení a všetci sme sa poriadne tešili, nakoniec nám to zaplatili.

Po dlhej úvahe sa rozhodlo, že na turnaj pôjde všetkých deväť členov nášho tímu, naši dvaja tréneri Alicia a Felipe a ako zástupcovia rodičov moja mamina a Camuñasov ocko, ktorí budú robiť dozor.

Dokopy nás bolo trinásť.

Trinástka vraj nosí smolu.

Ja ale nie som poverčivý.

To sme však ešte netušili, že okrem futbalu bude na turnaji pred nami stáť aj ďalšia záhada – a to oveľa väčšia než tá so spiacimi rozhodcami.

Záhada, ktorá mala od žiackej hry poriadne ďaleko.

Ale poďme pekne po poriadku.

Hneď po príchode do Benidormu sme urobili to, čo by na našom mieste urobil každý.

Namierili sme si to rovno na pláž.